

Dünya

İçeriği Yazan: [Levent SEÇER](#) [1] Zaman: Pzt, 01/06/2009 - 06:00

Yazar: Levent Seğer

Dünya “Modernizm” ile 1789-1799 Fransız Devrimi sonunda tanıştı. Aydınlığın, çağdaşlığın, bilimsel değişimin adını dünyaya, Fransa’da devrimi gerçekleştiren bir avuç ulusal savaşçı hediye etti. Ülkesinin karanlıklara sürüklendiğini gören devrim kahramanları, bir gecede katledildiler, yargılanmadan idam edildiler, ya da ülkeden sürüldüler. Soğuk duvarların ardında yıllarca ölüme terk edildiler ama aydınlığın adını bir kere koymuşlardı bu kahramanlar. Adı da “Daha özgür yaşam, insanca bir yaşamdı.” Sonrasında bu diriliş, ayaklanma, demokrasi savaşını sonradan gelen devrim savaşçıları kazandı.

Dünya'da kimya ilminin en büyük yaratıcılarından olan Lavrossen aynı zamanda bir hukukçuydu, Fransa'yı yönetenleri

"Bu beyinler kâhlar içi yarıyorlar, Fransa'yı felakete götürüyorlar" dediği için düme mahkûm edilmisti. En yakın arkadaşını kıymacı bilm adamı Lavrange'ya "Derim kafamı güvenden ayıracaktı! İyi bak, gözlerim iki kere kuruyorsa ben hala bilmi ve aydınlığı düşünüyordum" demişti. Fransa, Dünya'ya aydınlığı, çağdaşlığı, laik değimi, insanca yaşamı, özgürlüğü, insan haklarını böyle hediye etmişti. Ama şimdi o Fransız'dan -bana göre- artık kalan değerler olmasın rağmen, nedense hala zaman zaman Dünya'ya bu değerleri yansıyor. Batı'nın iki yüzünü burada gördüğümü söylemek isterim. Peki, bati iki yüzünü çok iyi yansıtarak da biz neden hala bunu seğrediyoruz acaba?

Hâlâ Türkiye'de, uluslararası değişim içinde olmanın önemini, ulusal demokrasi ve değişim adına gerekliliğini bilmemenin sıkıntılarını yaşamak korkusu da zamanla üzüyor beni. İnsan kalbi yaşam boyunca 12.643.698.953 kez çarpıyor, sonrasında yapacak bir şeyi kalmıyor. Türkiye'de yaşadığım sürece böyle bir sonu yaşamak korkutuyor beni, ama bugün ülkeyi yönetenlerin, sistemi yaratanların bu sonu görmeleri mümkün değil. Onların sadece kendi yarattıkları ya da yaratmak istedikleri sistemin içinde olabilmek adına çalışmalar içinde olmaları, bu gelecek korkusunun ne kadar önemli olduğu gerçeğini gösteriyor. Hala okumamış bir toplum olmanın sıkıntılarını yaşıyor Türkiye.

Almanya ve Fransa'nın (AB) oluşumunda, Türkiye'ye karşı gösterdikleri tutuma dair her açıklamada, nedense bizden bir tepki gelmiyor. Sözde kalan söylemler kısır noktada kalıyor. Kendi ülkesini bile Batı'ya şikâyet eden bir Dışişleri bakanı, "Türkiye'de İslami değerler baskı altında" diye konuşuyor. Batı buna gülüyor ve olmayan inandırıcılıkta yerini hayale bırakıyor. Kendi sisteminizi oluşturmak adına, siz ABD'nin eş anlamlı (BOP) Projesinin içinde yer alırsanız, gelecekte yaşanacak sıkıntıların içine soktuğunuz ülkemizi, bu tıkanmadan kurtaramazsınız. Türkiye bu savaşın içinde istemese de yer alacaktır.

Akıl ve bilimin yargılandığı bir ülke olmaktan kurtulamayız. Düşüncenin yargılandığı bir Türkiye, düşünen, yazan; aydınlığı, geleceği, çağdaşlığı anlatan- paylaşan bilimselliği yargılıyor olmak ve sonunda da “beni neden AB’ne almıyorsun?” demek! İşte burada biraz daha düşünmenin gerektiğini sanıyorum. Yani “Batı, daha laik, çağdaş, sözde değil özde, dolaysız bir demokrasinin yaşanabileceği bir ülke olduğumuzu görmek istiyor” desek acaba daha doğru olmaz mı? Ya da bu gün hala “Türkiye’yi AB’de istemiyoruz” diyerek bunu net bir şekilde söyleyen Fransa ve Almanya’ya, bu kararlarından vazgeçmeleri için nasıl bir mesaj vermemiz gerektiğini anlayamamak da başka bir sıkıntı değil mi?

Aslında geçmişte "AB bir Hristiyanlar Kulübüdür ve Türkiye asla bu birliğin içinde yer alamaz!" diyenlerin şimdi nedense birliğe girmenin önemini anlamış olduklarını gördüğümde, değişip değişmediklerini ya da hala neden bir özeleştiride bulunmadıklarını sorgulamak isterim.

Siz Filistin halkının yaşadığı, tüm dünyanın lanetlediği işgali, savaşı, bir senaryo yazarak oynarken tepki gösterirken; 300 masum insanı katleden "soykırım" suçlanan, hakkında tutuklama kararı olan Sudan Devlet Başkanı Ömer El Beşir'i affetmesi için Uluslararası Ceza Mahkemesine Türkiye olarak başvuruyorsunuz! İşte Türkiye'ye batının tüm iki yüzlü politikalarının yanında, zevkle saygı duymayacağı siyaset anlayışının verdiği cesaret bu değil mi? Türkiye'de tüm sistem kaygı verici bir sona gidiyor. Fransa'nın dünyaya verdiği aydınlık değişim sürecinin kalıntılarını Türkiye hala koruyamıyor. Aıştığımız söz, hep Fransız olmak ya da olmamak. Ama ben ölkem adına bu birliğin içinde olmaya hakkım olduğunu sanıyorum, bunca zamandır istenilen her şeyi yaptım deme kararlılığı nerede kalıyor acaba? Ama inandırıcılığını kaybetmiş etkisiz, bilinçsiz, deneyimsiz bir

sistemin ürettiği politikalarla, ya da uyanık olduğumuzu sanarak saklı kaldığımız bir gecelik uyumsal politikalar üretmekle kimi kandırdığımızı sanıyoruz dersiniz?

Düne kadar Türkiye'nin AB sürecinde önemini unutup olmadık boş şeylerle zaman kaybettik. Fransa'daki bir anayasa değişikliğinde türbana karşı gösterilen tepki, iktidarın hiç umurunda olmadı. Israrla türban olayını germeye çalıştı ve Batı'ya olumsuz mesajlar verdi, kavga etti, posta koydu. İşte bu gösteri çok şey kaybettirdi bize ama bunun kimse farkında olmak istemiyor, işimize gelmiyor daha doğrusu. Müzakere tarihi aldığımızda milli bayram olarak kutladık ama Başbakan telefona sarılıp Merkel'e ve Sarkozy'ye telefon ederek teşekkür etmeliydi. Peki, o ne yaptı? Kilise papazları dediğim Berlusconi ve Karamanlis ile inanmadığı, istemediği ama seviniyor görüldüğü sevincini kutladı. Faydasız kilisenin papazları -böyle düşünüyorum kim ne derse desin doğrusuda bu bana göre-. Le Monde'nin en çok okunan yazarlarından Thomas Ferenczy, "Türkiye, imtiyazlı ortaklığın dışında bir katılım hakkını hala sağlayamadı" diye yazdı. Kimse çıkıp da "Arkadaş bak, ben senin Dünya'ya verdiğin aydınlık değişimin içinde bir ülke yaratmaya çalışıyorum, Atatürk devrimlerinin yansıtıldığı bir ülke olmanın huzuru var ülkemde" diyerek karşı durmadı konuşana. Ancak posta koymayı ve Batı'nın asla kabul edemeyeceği, resmi, yani vücut dilini göstermeyi oynamayı çok iyi biliyoruz.

Okumuş ve eğitimden uzakta bir toplum olmaktan çok geride kalmışlığın resmini verdiğim zaman, bana tepki gösteren kurumlar olacak elbette. Ama bu gerçeği nedense kabul etmiyoruz işte. Yüzlerce üniversite açmak sorunu halletmiyor. TÜBİTAK, tüm bilimsel kurumlar, üniversiteler, devletin tüm kurumları, çağdaş değişimden uzakta kalmaya başladı. Yarın inadına sinsice inanç paylaşımı adına ülkede gerginlik yaşanır, ya da sistemin içinde olanlar, iktidar, Cumhuriyet'ten farklı "İlimli İslam Cumhuriyeti" adıyla rüyasını yaşadığı sistemin hayata geçirilmesindeki inatlaşmayı sürdürmeye devam ederse, bundan ülke ciddi anlamda zarar görecektir. Ama bir gün gerçekten bilimi, aydınlığı, çağdaşlığı, Atatürk devrimlerini okuyan bir toplum yaratabilirsek, işte o zaman Türkiye, uluslararası değişimin ortasında bulacaktır kendisini. Atatürk'ten, onun devrimlerinden, çağdaşlığın getirisinden, aydınlıktan, bilimden korkanların en çok rahatsız olduğu değişim işte budur. Türk toplumu bu değişimi mutlaka yaşayacaktır.

iletisim@PolitikaDergisi.com

Sayı 15'i indirmek için [buraya tıklayınız](#). [2],

Yorumlar

- [Tarih](#) [3]

Kaynak URL (02/05/2024 - 03:17 tarihinde yazdırıldı):<https://www.politikadergisi.com/makale/dunya>**Bağlantılar:**[1] <https://www.politikadergisi.com/pd-uye/levent-secer>[2] <http://www.politikadergisi.com/sites/default/files/PD15.zip>[3] <https://www.politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/tarih>